

være det Ord, som jeg skal følge med Hensyn til Pressefriheden, og kan derfor ingenlunde stemme for nogen Bestemmelse, som enten vil tillintetgjøre eller indskrænke den Frihed, vi alle reder have faaet, men erklærer, at jeg først henholder mig til, hvad der igaar blev udtalt af den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 1ste District (Spandet), og dernæst stemme paa det, som kommer det nærmest. Jeg maa endnu sluttelig erklære, at jeg foretrækker Forordningen af 1799 for Udkastet, saaledes som dette for Diebliffet foreligger, jeg foretrækker den, fordi jeg føler mig overbevist om, at saalænge Danmark hører til de uafhængige og selvstændige Stater, skal ingen Minister vove at uddrage dette gamle, rustne Sværd, for at slaae ned dermed. Derfor foretrækker jeg, at være i den Tilstand, i hvilken vi nu ere, for at komme ind under den ny Presselov, som, naar den først er bleven Lov, da visselig ogsaa vil blive fuldført.

Cultusministeren: Der forekom i et Foredrag, vi igaar hørte i denne Sal, en Betragtning af Presselovgivningen, som jeg dengang følte mig opfordret til at sige et Par Ord om, men som jeg, da Mødet blev sluttet, dog ikke vilde have omtalt, hvis den ikke i det Foredrag, vi nu have hørt idag, var optraadt paany. Det er en Betragtning af Presselovgivningen, som jeg ikke kan kalde andet end, om jeg saa maa sige, den sentimentalnaive. Den udtalte sig i det Foredrag, vi nys have hørt, paa den Måde, at denne Lov dabledes, fordi den ikke, som Forordningen af 1799, fremtraadte paa eengang med et hærligt Sindslag mod Pressen, og som en nødvendig Indskrænkning af Pressen, og det var det, som savnedes i nærværende Lov. Jeg troer nu, at en saadan Coquetteren med en Kjærlighed til Pressen er aldeles overflødig og ikke paa sit Sted i vore Dage; thi der er ikke Tale om at give den Frihed, som staaer i Grundloven; der er ikke Tale om, at man ynder Noget, som er aldeles uafhængigt af Regjeringens Undest; der er ikke Tale om, at man vil fremkalde og befordre Noget, som har Ret til at være og som vil være, hvad enten Regjeringen fremkalder og befordre det eller ikke. Men der er ikke nogen Grund, og det er lykkelig,

at der ingen Grund er til at sige, at denne Lov er kommen frem, fordi man fandt sig tvungen dertil ved ydre Omstændigheder. Det er meget lykkelig, at denne Lov ikke fremgaaer som en represiv Forholdsregel — en Forholdsregel, som gaaer ud paa at tvinge Noget tilbage, som har trængt sig frem i Livet og truer Staten. Loven gaaer simpelthen ud paa at ordne Forhold, som skulle ordnes, forat man med Hensyn til Brugen af Trykkefriheden, saavel som med Hensyn til Brugen af alle andre Friheder kan bevæge sig indenfor en lovbestemt Tilstand. Det er ganske rigtigt, og det er ogsaa netop det, som burde forlanges af Loven, at den fremtræder med denne rolige og, om man vil, kolde Betragtningssmaade. Naar enkelte Medlemmer i denne Lov om Pressen, formodentlig forlevede af det gamle Ord, Trykkefrihed, have søgt, hvor de skulde finde Friheden, søge de den paa et meget urigtigt Sted (Ja!), og det er ligesaa urigtigt, som om de gik ud i Livet, for at søge, hvor de kunde gribe Friheden. Friheden er det Element, hvort vi skulde bevæge os, og som vi føle; men den fremtræder ikke saaledes legemlig, at vi kunne see den; det er de Grændser, som sættes for den frie Bevægelse, som vi føle og mærke i det Dieblif, vi komme til at berøre den, men som ellers ere os ligegyldige. Det er den allerfletteste Trykkefrihed, som gaaer ud paa at give og at yde eller tilstaae Noget; thi det forudsætter, at Friheden ikke allerede er tilstede, og, idet vi give mange Slags Friheder om dette og hiint, medfører det dog en meget stor Indskrænkning. Men efter vor Grundlov er Forholdet nu anderledes; Trykkefriheden er Principet, og altsaa er Spørgsmaalet blot om at regulere den Bevægelse, som finder Sted i Literaturen, overensstemmende med dette Princip, og Regjeringen har her aldeles ikke Andet at gjøre, end at bringe hele denne Bevægelse i Overensstemmelse med de Grundsatninger, som Statens og Sædelighedens Opretholdelse fordrer anerkjendt. Navnlig har man, og det er det andet Punkt, ved en Presselov eller Trykkefrihedslov Intet at gjøre med Oplysningens Befordring (Jo!); jeg gjentager, at man Intet har at gjøre med Oplysningens Befordring, men heller ikke med dens Under-